

18/11/11

Battle voor drie jazzmusici en één Remy van Kesteren op harp

Betovering in het Parool Theater gisteravond. Wie dacht dat de harp een suf instrument voor lieflijke meisjes is, heeft het goed mis. Te gast bij Jazztrio Dig D'iz was harpist Remy van Kesteren, en samen speelden ze de sterren van de hemel. Van Mahler naar Miles Davis en terug via Stravinsky.

Bij binnenkomst kun je letterlijk niet om het instrument van de gast heen: de harp neemt zeker een kwart van het theater in beslag. De eerste paar nummers blijft het imposante object onbespeeld: Jan Menu (saxofoon), Jan Voogd (bas) en Maarten van der Grinten (gitaar) spelen eerst met z'n drieën.

Het trio begint met een warm jazznummer van Duke Ellington, met een fantastische gitaarsolo waarmee je je zo in een jazzclub in de jaren vijftig waant. Na een swingend

bluesnummer van Miles Davis is het tijd voor een kwartet met Remy van Kesteren.

"Ik heb nog nooit jazz gespeeld, of iets wat daarop lijkt," waarschuwt hij. Dat dat voor zo'n muzikaal talent niet uitmaakt, weten we snel genoeg.

Zodra hij begint met spelen, is er ontroering te voelen in het theaterzaaltje. Het geluid van de harp emotioneert, heeft iets magisch. Toch blijft het niet bij het lieflijke, warme geluid. De gitarist speelt op zo'n manier op de harp in, dat het iets spannends krijgt, ook een tikje onheilspellend wordt.

Naar aanleiding van een uitzending van *De wereld draait door*, waarin Van Kesteren moest batten tegen zeven drummers, wil het trio Dig D'iz ook spelen 'tegen' de harpist. Dat resulteert in een ongebruikelijk, geïmproviseerd stuk: de

harpist zet warm en mooi in, de bassist gaat er brutaal tegenin. Een paar minuten later is het helemaal los: op de saxofoon wordt gedrumd en de gitarist wrijft over de gitaarkast. De geluiden die vervolgens uit de harp komen, heeft niemand in de zaal ooit gehoord. Knap is dat het samenspel tegelijkertijd mooi, spannend en op sommige momenten zelfs een tikje geestig is: de zaal lacht meermalen hardop, een soort ontlading.

We gaan van een jazznummer van Thelonious Monk naar een klassiek werk van Mahler en door naar een gewaagd en zwaarder modern stuk. De avond eindigt met een vrolijke samba, waarna het publiek volstaat en met een Braziliaans zonnetje in het hoofd de koude herfstavond instapt.

MIRA ZEEHANDELAAR